Εφημερίδα : *«Η Βραδυνή»*
Κριτική θεάτρου : *Μαρίκα Θωμαδάκη*
Θέατρο «Βέμπο»
Frank Wildhorn & Leslie Bricusse: «Jekyll & Hyde»
Απόδοση-σκηνοθεσία : *Γιώργος Κιμούλης*
Σκηνικά-κοστούμια : *Εύα Νάθενα*
Χορογραφίες : *Daniel Lommel*
Φωτισμοί : *Nick Richings*
Ερμηνεύουν : *Γιώργος Κιμούλης, Κώστας Αθανασόπουλος, Γιώργος Γεωγλερής, Γιάννης Καλατζόπουλος, Γιάννης Σαμσιάρης, Χάρης Εμμανουήλ, Νίκη Παλληκαράκη, Γιώργος Ψυχογιός, Φώτης Αρμένης, Δημήτρης Μαύρος, Τζούλη Σούμα, Έφη Λογγίνου.*

Το γνωστό μιούζικαλ των Frank Wildhorn & Leslie Bricusse «Jekyll & Hyde», παίζεται για πρώτη φορά σε αθηναϊκή σκηνή βάσει μιας μεγαλόπνοης απόδοσης όπως την προτείνει και την υπογράφει σκηνοθετικά ο Γιώργος Κιμούλης. Δαιμόνιος και θεατρικός μέχρι κόκαλο, ο κ. Κιμούλης κινεί με μαεστρία τα νήματα ενός μουσικοχορευτικού μικροκόσμου προβάλλοντας τη δράση και τον λόγο αρμονικά δεμένα με αποτέλεσμα την άρτια παράσταση στο θέατρο 'Βέμπο', μεταφέροντάς μας έτσι, έστω και για λίγο, στην ατμόσφαιρα των μεγάλων θεάτρων του Μπρόντγουαιη και του Λονδίνου. Η σκηνοθεσία του Γιώργου Κιμούλη παρακολουθεί την ιστορία του έργου την ίδια στιγμή που δημιουργεί παραστασιακές υπερβάσεις των καταστάσεων της πλοκής την οποία προσαρμόζει στην ιδιοτυπία των κινήσεων και της μουσικής. Η πολυπλοκότητα του μιούζικαλ δεν ενοχλεί καθόλου την σκηνική παρουσίαση της ιστορίας του δόκτορος Jekyll και του Hyde δεδομένου ότι ο θίασος στο σύνολό του, ενορχηστρώνει αβίαστα την λειτουργία των ρόλων δημιουργώντας υπό την καθοδήγηση του σκηνοθέτη υψηλής θεατρικότητας χαρακτήρες των οποίων η συγκρουσιακή υπόσταση επιβάλλεται στον θεατή.

Ως εκ τούτου, η μετρική των επιμέρους επεισοδίων οδηγεί στην άριστη σύλληψη του ρυθμού που αποδίδεται με ενάργεια και ακρίβεια. Το κοινό παρακολουθεί με αδιάπτωτο ενδιαφέρον τα επί σκηνής τεκταινόμενα επί τρεις περίπου ώρες, χωρίς να χάνει τον ειρμό των καταστάσεων και, κυρίως, χωρίς να κουράζεται.

Στο δισυπόστατο ρόλο Jekyll/ Hyde ο Γιώργος Κιμούλης ερμηνεύει με απόλυτη φυσικότητα σωματικών μέσων το φαντασιακό σύμπλεγμα, τονίζοντας την ανθρώπινη πλευρά της σύνολης καταστάσεως που το συντάσσει και επιστρατεύοντας, για τον σκοπό αυτό, την ιδιοφυΐα του ως ηθοποιού. Ο κ. Κιμούλης τιθασεύει το περίπνευμα της διφυΐας του ήρωα που υποδύεται ελέγχοντας την παρόρμηση των υπερβάσεων που αναλογούν στην ενσάρκωση του απόλυτου όντος, φέροντος το καλό και το κακό ως απόρροια μιας μοιραίας επιστημολογικής συναντήσεως και συνυπάρξεως. Άμεμπτος

στην σκηνική του παρουσία και δράση, ο κ. Κιμούλης προσθέτει στις μέχρι στιγμής υποδύσεις του το στοιχείο της επιβολής και της επιβλητικότητας, η οποία φαίνεται να μην τον ενοχλεί, στο σημείο τουλάχιστον που του συνέβαινε κατά το παρελθόν. Αυτό σημαίνει νομίζω ότι ο ηθοποιός κατασταλάζει εφεξής σε συγκεκριμένο status quo των δυνατοτήτων του ταλέντου του, σε μια ωριμότητα της σκηνικής του δυναμικής, γεγονός που, όπως είδαμε στο «Jekyll & Hyde», ενδυναμώνει και προωθεί την δυναμική των προοπτικών ερμηνείας των ρόλων του. Μες άλλα λόγια, ο κ. Κιμούλης βρίσκεται τώρα στην καλύτερή του φόρμα και πανέτοιμος για πολύ μεγάλους ρόλους.

Ως Άπερσον, ο Κώστας Αθανασόπουλος διεκπεραιώνει στο ακέραιο τόσο την έξω-καταστασιακή του υπόσταση ως αφηγητή, όσο και την εμπλοκή του στο δούναι και λαβείν με τον πρωταγωνιστή. Η παρουσία του κ. Αθανασόπουλου εγγράφεται στις πολύ καλές, ακριβείς δηλαδή, ερμηνείες της παράστασης. Ομοίως, ο Χάρης Εμμανουήλ (πατέρας Jekyll) εκφράζεται με σκηνική άνεση και αποδίδει με άριστη αποτελεσματικότητα τον σκεπτικισμό που αναδίδει ο ήρωας.

Στον ρόλο του Σπάϊντερ, ο Γιάννης Καλατζόπουλος συνθέτει μια χαρακτηριστική φιγούρα στην οποία συγκεντρώνεται η ολική φιλοσοφία της μοχθηρίας και η φαυλότητα που υποκινεί ορισμένες υπάρξεις του περιθωρίου. Παράλληλη έκφανση υπάρξεως, ο Κρουκ του Γιώργου Ψυχογιού δίνει ιδιαίτερη απόσταση στη φαυλότητα της ρηχής περιέργειας, ενώ ο Επίσκοπος του Φώτη Αρμένη και η Λαίδη Μπαίηκονσφηλντ της Τζούλη Σούμα υποστηρίζουν με ξεχωριστό σκηνικό πάθος το αρραγές μέτωπο της κοινωνικής υπεροψίας.

Ως Σάρα, η Νίκη Παλληκαράκη τραγουδάει και παίζει συνδυάζοντας αρμονικά την γλυκύτητα και την αποφασιστικότητα του προσώπου της αναφοράς. Εξάλλου, ο Δημήτρης Μαύρος ερμηνεύει ευθύβολα τον Λάνυον προβάλλοντας την θέρμη και την αμηχανία που εκφράζει ο ήρωας απέναντι στον πρωταγωνιστή. Ο κ. Μαύρος αποδίδει έξοχα τις λεπτότατες πτυχές της επικείμενης κορύφωσης του δράματος, όπως άλλωστε και η Έφη Λογγίνου στον ρόλο της Μαίρη : η ηθοποιός προοικονομεί, ως ένα βαθμό, το τέλος του διφυούς όντος που θαυμάζει και υπηρετεί.

Στο ρόλο του Ζωρζ, ο Γιάννης Σαμσιάρης απογειώνει κυριολεκτικά το κοινό χαρίζοντάς του μια πολυεπίπεδη ερμηνεία που αποπνέει ιδιόμορφο σκηνικό ήθος και απαράμιλλη δυνατότητα εναρμονίσεως τραγουδιού και ερμηνείας του στίχου. Ο κ. Σαμσιάρης δημιουργεί ένα εξέχον σκηνικό ιδιόρρυθμο το οποίο συναγωνίζεται, θα λέγαμε, τον Γιώργο Κιμούλη δημιουργώντας μάλιστα μαζί του ζεύγος υποκριτικών δυνάμεων άκρως ενδιαφέρον στο επίπεδο της καλλιτεχνικής ουσίας της παράστασης.

Τέλος, τα σκηνικά και τα κοστούμια της Εύας Νάθενα εντάσσονται στην σκηνοθετική σύλληψη του έργου ανταποκρινόμενα πλήρως στις ανάγκες αναπαραστάσεώς του. Οι παράλληλοι χώροι του σκηνικού λειτουργούν όχι

μόνο ευεργετικά για την πλήρη παρουσίαση των σκηνών και των καταστάσεων του έργου αλλά δημιουργούν την ατμόσφαιρα της ειδοποιού διαφοράς ανάμεσα στο λειτουργικό και στο υψηλής πνοής αισθητικό συμβάν, επικουρούμενα από το έργο το εξαιρετικού χειρισμού των φωτισμών από τον Nick Richings.

Δημοσίευση: 23/1/2003